

מכך הלכתי משם לישון. עם רס"ל גדעון יוסיפון".
 מיספר פרטים מעידים לרעת גירסתו של יגאל, ומעוררים חשד מסויים: העובדה שהרצאה הפתיחה שלו החלה מאוחר, והחזיר כים נאלצו להמתין לו כ-20 דקות. עד שהגיע לאולם ההרצאה. העובדה שלמחרת היום זיהתה אותו שושנה, ללא-כל-ספק, פעמים אחדות, כמי שעשה בה את המעשה המגונה. מיסרה מעל הפרק אפשרות שחייל אחר מהבסיס התחזה כמפקד, ביצע בה את המעשה כשהוא מסיל את האחריות לכך על המפקד האמיתי.
 אולם עדותם של שני חובשי הבסיס, והבה מועלם וצברתם שמואל, אשר העידו כי

שיש לנו שתי אפשרויות: או שנפנה ל"מצ"ח, או שנשחרר אותה הביתה באחריות המורה ושהנושא ייסגר. המורה המליץ ש"היא תישאר, מאחר ששחד מתגובת המישפ"ח. על-פי ההתרשמות ניראה לנו שהיא לא תנסה להפיץ זאת ועדיף שלא תסבול מזה, ונקוה שבזה זה יישאר. המפקד העדיף שמצ"ח יתערב מיידית. אך לטיבת הדגדנ"עית הסכים שלא לערב את מצ"ח".
 יגאל עצמו אינו מוכן להגיב על הפרש. הדבר היחיד שהיה מוכן לומר לכתב העולם הזה: "כל מי שמכיר או ראה את שושנה, יודע שאני לא עשיתי לה כלום". הוא פנה אל מפקד פיקוד הגדנ"ע, ודרש לערער על פסק-הדין של סגן מפקד-הפיקוד

המפקד:

**לא היו דברים מעולם! לא נגעתי בה!
 בסך-הכל הלכתי לראות מלווייה במועדון!**

רק בידיהם היה מפתח למירפאה, וכי בידיו של יגאל לא היה מפתח. מעוררת סימני-שאלה לגבי אמיתות סיפוריה של שושנה.

מישפט על

עניין פעוט

גם התנהגותו של יגאל, כאשר התרפצה הפרשה למחרת היום, יש לה פנים לכאן ולכאן. מספר המורה שבתאי: "בשעה 12.15 למחרת בצהריים, חברה של שושנה קוראת לי ואומרת: מורה, קרה דבר רציני ל"שושנה". שושנה עמדה בצד ובכתה. קראתי ל"שושנה ולחברה שלה, והיא סיפרה לי את כל הסיפור. או בלי לחשוב הלכתי להדר של המפקד. קודם חשבתי שהיא טועה, שאלתי: הוא זה שיווד במדרגות? ענתה שושנה: כן, זה הוא".
 "הלכתי למישרד, סגרתי את הדלת ואמרתי לו: לא נעים לי, אך זו חובתי ואני

שמצא אותו אשם. אך נענה על-ידי אלוף-מישנה תדמור: "אני לא מוכן להתעסק אתך עד שתסכים להיבדק במכונת-אמת".
 אולם הותנו של יגאל, יוסף ווסמן, אשר אינו אסור בראיון עיתונאי מאחר שאינו איש-צבא, זועם על צה"ל. אומר ווסמן, כשהוא מציג את עמדתו של יגאל: "אני אב שכול. איבדתי את בני במלחמת-ההתשה. כואב לי שצה"ל מתנהג כמו שהוא מתנהג, אל קצין אחר שלו".
 ווסמן טוען כי החקירות שעשה צה"ל היו שיטחיות ונועדו להשתיק את העניין. "יגאל הוא שער-לעזאזל. הצבא היה צריך לתת תשובות למישרד-החינוך, ולכן העמתי דו את יגאל למישפט על דבר פעוט-ערך. מה שכואב לי זה שהצבא לא נותן גיבוי לקצינים שלו ושמפקד הגדנ"ע, כדי להציל את עורו, מוכן לזרוק קצין לכלבים".
 "אני לא יודע מדוע הבחורה הצעילה על יגאל את כל העניין הזה. יכול להיות שהיא קיימה יחסים עם מישהו אחר מתוך הסכמה

גדנ"עית

למה פקד הבסיס!

צריך לברר את העניין. מה קרה עם שושנה ואתך? או הוא אמר: איזה שושנה? אני בכלל לא מכיר אותה. או הסברתי לו מה ששושנה סיפרה לי, והוא שאל אותי: האם אתה מאמין לכל מה שסיפרה לך? אמרתי: כן, ולכן אני אצלו. הוא שלה אותי לברר את העניין עוד פעם.
 "הלכתי וישבתי עם שושנה, והיא סיפרה לי את כל העניין מהתחלה. או לקחתי את שושנה לחדר המפקד, נכנסתי בפנים והיא עמדה ליד הדלת למטה, ורציתי לשמוע איך היא מספרת לו מול הפנים. הוא לא הסכים ששושנה תיכנס בפנים כלי ההורים. מנהל בית-הספר ומפקחים של הצבא. הסכמתי, ואמרתי לה שאני מזמין את כל האנשים, או היא אמרה: אם תעשה את זה, אני מתאבדת. או כבר היו לי שתי מחשבות, אם הילדה אומרת שהיא לא רוצה הורים והמפקד לא רוצה לבד.

ופחדה שזה יתגלה, ולכן המציאה כאילו מישהו עשה לה את זה ככוח. והמישהו הזה צריך להיות מפקד-הבסיס. איתו היא נפגשה באותו ערב, כשהוא שלה אותה לשמור בחדרה.

נערות גדנ"ע מקשיבות לשיעור פזיטי מעשה מגונה או דימון פורה?

המפקד הודה שהוא בדק רק את ה"ברך שלה, בחדרה. הוא אמר לי בבירור שהוא בדק את הרגל. את זה הוא אמר בסוף, כשהבאתי את הילדה לחדר, אחרי שהוא אמר, לא מכיר אותה, הוא אמר שהוא בדק לה את הברך".
 עימות נוסף נערך בין שושנה ליגאל, על-ידי ועדת החקירה של הגדנ"ע. הפני שיה ביניהם נערכה בנוכחות הוריה של שושנה ואנשי צבא.
 יגאל אמר בפגישה: "אני בכלל לא מכיר אותך, מה את רוצה ממני? ואילו שושנה התפרצה בכבי וצעקה: "איך אתה לא מתבייש עכשיו להכחיש את הכל".
 כאשר התבקשה שושנה באותה פגישה, לחזור על הגירסה שלה לפרשה היא טענה: "אני לא יכולה לדבר בנוכחותו, הוא מפתח אותי".

"יש עוד דבר. אפילו אם יגאל היה רוצה לעשות את זה לבחורה הצעירה, הוא לא היה עושה את זה בלחץ של זמן, כשהוא ידע שהוא צריך לתת הרצאה אחרי 10 דקות. מה אנשים חושבים, שהוא הגיע עם החנות של המיכנסים שלו פתוחה ל-

שלו. אין עדים לכל העניין, ויש מילה של בחורה צעירה מול מילה של קצין ב"צה"ל".
 מבלי לקבוע מי צודק בפרשה זו, האם בבטיס אחר.

סרן יגאל פרכר עשה בשושנה מעשה מגונה או שהיא העלילה על הקצין הצעיר, אין ספק כי צה"ל הסתבך שוב במערכה של טישטוש ונסיון להסיח את דעתו של ציבור הורים גדול של גדנ"עיות. כשהוא מסכן בכך את שם הטוב של הגדנ"ע ושל מיפעל גדודי-הנוער. אם אכן ניצל מפקד בסיס הגדנ"עיות את דרגותיו וסמכותו כדי לעשות מעשה מגונה בתלמידה, היה הדבר הייב להדליק אור אדום אצל שילטונות הצבא. כדי למנוע הישנות מקרים כאלה ולהזהיר מפקדים אחרים בגדנ"ע. עובדה היא שתקופה ארוכה אחרי שהפרשה ה"פוצצה, עדיין המשיך יגאל לשרת כמפקד אותו בסיס, והשתקת הפרשה עלולה היתה להביא לכך שמפקדים אחרים יסיקו כי על מעשים כאלה אין נענשים בצה"ל.

עם העלילה הגדנ"עית על סרן יגאל פרכר, עשו שילטונות הצבא עוול משווע ל"קצין הצעיר. השמועות, הליחשושים והסיפורים סביב הפרשה עברו מזמן את גבול הכיתה של שושנה, ואפילו יצאו את גדרות מחנה נורית. הם פשטו בחייל כולו, הגיעו לאוזניהם של קצינים, חיילים ומפקדים ב"צבא, לידיעתם של מורים. מתנכים ותלמידיים רבים, ולעיר-מגוריו של יגאל, חדרה - מבלי שניתן לו להתגונן.
 אין ספק שצה"ל צריך לחקור את הפרשה מחדש, ביסודיות רבה, כדי להחליט אם יש מקום להעמיד את סרן יגאל פרכר לדין על מעשה מגונה בגדנ"עית קטינה. אם יוחלט להעמיד את יגאל לדין והוא ייצא חייב, חייב מיקרה זה לשמש אותה אזהרה לכל מפקד בצה"ל שינסה לנצל את סמכותו כדי לעשות מעשים מסוג זה. פירסום רחב ככל האפשר ירתיע קצינים שאינם מסוגלים לכבוש את יצרם, וירגיע אימהות רבות.
 אם ימצא יגאל זכאי, חייב פירסום רב שיינתן למישפטו לשמש לו תעודת-זיכוי מוחלטת, כדי שיוכלו הוא, אשתו ובתו ה"קטנה לשאת שוב את ראשם מול מבטי ידידיהם ושכניהם.